

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **O. V.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2019, č. j. 51 A 6/2017 - 38.,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Nová Paka (dále též „městský úřad“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. MUNP/2016/16834, vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 1. 3. 2016 při projíždění obcí Stará Paka ve směru jízdy na obec Roškopov v 16:25 hodin zastavil jím řízené silniční motorové vozidlo tovární značky AUDI A6 (registrační značky X) v ulici Revoluční před domem č. p. 113 pravou stranou vozidla na chodníku a zůstal zde stát. Tím dle městského úřadu porušil § 4 písm. b) ve spojení s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to formou úmyslu přímého. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. KUKHK-4771/DS/2016/Er, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Dle krajského soudu nelze mít s ohledem na videozáznam a fotodokumentaci přestupku, jež zachycují stavebně technické provedení prostoru, pochybnosti o tom, že žalobce skutečně zastavil na chodníku. Tento chodník není samostatnou místní komunikací, ale je součástí pozemní komunikace, k níž přiléhá. Od té je zřetelně oddělen obrubníky. Žalobce přitom ve správním řízení netvrdil a nedokládal, že by bylo v daném případě umožněno parkovat na chodníku, ani nezpochybnil existenci chodníku. Krajský soud nepřisvědčil ani tomu, že by rozhodnutí městského úřadu bylo pro žalobce překvapivé. Zaslal-li městský úřad žalobci výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim, je zjevné, že upustil od výslechu jednoho z předvolaných svědků. Proti neprovedení výslechu žalobce ve správním řízení nijak nebrojil. O tom, jaké konkrétní porušení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je mu kladeno za vinu, se dozvěděl přímo na místě spáchání přestupku. Dále soud konstatoval, že ve věci nebylo na místě vést společné řízení, neboť žalobce byl trestán za porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. O žádném dalším přestupku (porušení zákazu plynoucího z dopravní značky B 29) správní řízení vedeno nebylo. Krajský soud sice přisvědčil námitce, že správní orgány neprokázaly spáchání přestupku ve formě úmyslu přímého. Jelikož však ke spáchání sporného přestupku postačí zavinění z nedbalosti, které se žalobce bezpochyby dopustil, nemohlo mít neprokázání přímého úmyslu vliv na posouzení věci. Krajský soud rovněž konstatoval, že došlo k naplnění materiální stránky přestupku, neboť žalobce stál na naprosto nevhodném místě, a to částečně na chodníku, částečně v silnici v úseku, kde bylo stání dopravní značkou B 29 zakázáno, a navíc v prostoru, kde je značka autobusové zastávky. Svým jednáním tak vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci vůči chodcům i provozu na pozemní komunikaci. Nebyly přitom zjištěny žádné zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V prvním okruhu námitek stěžovatel krajskému soudu vytkl chybné posouzení námitek týkající se prokázání zavinění ve formě přímého úmyslu. Jestliže krajský soud souhlasil s tím, že závěr o zavinění ve formě přímého úmyslu nebyl prokázán, jsou rozhodnutí správních orgánů nezákonná a měla být zrušena. Zavinění je obligatorní náležitostí výroku. Nelze proto připustit, aby byl závěr o zavinění věcně nesprávný. Forma zavinění navíc může být stěžovateli v budoucnu kladena k tíži. Stěžovatel se ohradil i proti tomu, že by připustil jednání z nedbalosti. V žalobě podrobně vysvětlil, proč měl za to, že na daném místě mohl zastavit. Za nepodložené označil dále tvrzení soudu, že byl pojištěn proti pokutám. V dalším okruhu námitek stěžovatel rozporoval správnost závěru, že zastavil na chodníku. Krajskému soudu vytkl nedostatečné vypořádání souvisejících žalobních námitek. Poukázal na to, že na sporném místě stálo

pokračování

obdobně policejní vozidlo, které nemělo zapnuté výstražné světlo modré barvy. Mohl se tedy oprávněně domnívat, že na daném místě může zastavit, protože každý může presumovat postup policistů v souladu se zákonem. Tomu, že se jedná o chodník, nic nenasvědčovalo. Na místě se vedle sebe nachází několik prodejem, je proto nasnadě, že zde musí zastavovat zásobování i zákazníci. Nebylo doloženo ani příslušné rozhodnutí silničního úřadu o tom, že se jedná o chodník. Sám krajský soud připustil užívání dané plochy motorovými vozidly. Jeho závěr, že se jednalo o součást pozemní komunikace, pak nemá oporu ve spise. Stěžovatel nespatřuje nic obstrukčního na tom, že vznesl příslušné námitky až v žalobě. Bylo povinností správních orgánů zjistit dostatečně skutkový stav. V posledním okruhu námitek stěžovatel zpochybnil závěry krajského soudu týkající se naplnění materiální stránky přestupku. Namítl, že krajský soud porušil zásadu presumpce neviny, neboť odkázal na porušení dopravní značky B 29. Z takového přestupku však stěžovatel nebyl uznán vinným. Tato skutečnost navíc nic nevypovídá o přestupku, který má spočívat v porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. K naplnění materiální stránky nemohlo dojít, neboť stěžovatel stál na chodníku jen malou částí, chodník je v daném místě rozšířen, a v danou dobu zde stálo rovněž policejní vozidlo. Materiální stránkou přestupku se správní orgány měly zabývat i bez návrhu.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí krajského soudu ani správních orgánů nelze považovat za nepřezkoumatelná ve smyslu ustálené judikatury (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[9] Co se týče rozhodnutí správních orgánů, je třeba zdůraznit, že stěžovatel byl v průběhu celého správního řízení značně pasivní a podával toliko blanketní odvolání. Neuplatnil tedy žádnou argumentaci, se kterou by se správní orgány musely vypořádat. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích přitom tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Z odůvodnění jeho rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je dostatečně odůvodněn a

je plně srozumitelný. Institut nepřezkoumatelnosti nelze libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

[10] Je pravdou, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k odkazu stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58. Jeho postup však odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Krajský soud se podrobně věnoval popisu místa, kde ke spáchání přestupku došlo. Poukázal na fotodokumentaci, videozáznam a sám provedl popis tohoto místa (plocha ze zámkové betonové dlažby nacházející se mezi silnicí č. II/284 a souvislou zástavbou bytovými domy; hranici mezi silnicí a chodníkem tvoří položené obrubníky). K tomu odkázal na vymezení pojmu „chodník“ v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013 - 27: *„chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“* Krajský soud tedy patřičně ozřejmil, že v případě stěžovatele nevznikly pochyby o povaze plochy, na níž mělo dojít ke spáchání přestupku spočívajícího v parkování na chodníku. Tímto věc sice implicitně, avšak zcela zřetelně, odlišil od té, která byla posuzována v rozsudku č. j. 2 As 48/2008 - 58.

[11] Věcné námitky Nejvyšší správní soud posuzoval optikou závěrů uvedených v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33. Zde kasační soud vysvětlil závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, jež stěžovatel cituje v kasační stížnosti, a vyhodnotil argumentační pasivitu ve správním řízení spojenou s uplatněním námitek teprve v žalobě jako zneužití práva: *„Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy.“*

[12] Co se týče námitky týkající se formy zavinění přestupku, ztotožnil se Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že na základě provedeného dokazování nebylo možné učinit závěr o spáchání přestupku formou přímého úmyslu. Krajskému soudu lze přisvědčit i v tom, že toto pochybení správních orgánů nemělo dopad na správnost jejich rozhodnutí. Dílčí závěry krajského soudu je však třeba částečně korigovat.

[13] Jak správně uvedl stěžovatel, forma zavinění je jednou z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí. Povinnost uvádět formu zavinění ve výroku byla do § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů včleněna zákonem č. 204/2015 Sb. [Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, **formu zavinění**, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)]. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí: *„Forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování »přestupkové bezúhonnosti«, jelikož*

pokračování

*se v některých případech posuzování »přestupkové bezúhonnosti« odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c) bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“ Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z **nedbalosti**, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích je přestupek spáchán **úmyslně**, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Podle § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění*; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění (důraz přidán ve všech případech soudem).*

[14] Se stěžovatelem lze tedy souhlasit, že chybně stanovená přísnější forma zavinění pro něj může mít v budoucnu nepříznivé důsledky. Je proto nutné trvat na tom, aby konstatování zavinění ve formě úmyslu mělo oporu v provedených skutkových zjištěních. Z výše uvedeného je nicméně současně zřejmé, že evidence přestupků i zákon o přestupcích rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalostí (srov. rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37). Z hlediska zákona o přestupcích ani evidence přestupků již není podstatné subtilní rozlišování, zda se jedná o úmysl přímý či nepřímý (resp. nedbalost vědomou či nevědomou). Nesprávné uvedení formy zavinění by tak mohlo vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, pokud by byl ve výroku chybně označen úmysl jakožto závažnější forma zavinění, přestože provedené dokazování svědčí pouze pro závěr o spáchání přestupku z nedbalosti. Pokud by tomu tak bylo i v nyní posuzovaném případě, závěr krajského soudu by byl chybný. Taková situace však nenastala.

[15] V rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Afs 332/2018 - 82, zdejší soud vyslovil, že úmyslné zavinění „je dáno tehdy, jestliže jednající věděl, že svým jednáním může vyvolat určitý právní následek, a chtěl jej vyvolat (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednající věděl, že následek může způsobit, a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý). Srozumění jednajícího se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání. Jednající je přitom srozuměn s tím, že dosažení jím sledovaného cíle předpokládá způsobení tohoto následku. Na takové srozumění lze usoudit tehdy, jestliže jednající nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla následku, který si představoval jako možný, zabránit, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit.“

[16] V rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 311/2018 - 48, se zdejší soud zabýval situací, kdy řidič významným způsobem překročil maximální povolenou rychlost v obci. Z rozsudku vyplývá, že osoba, která disponuje řidičským oprávněním, a která tedy byla schopna absolvovat zkoušku z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a

zdravotnické přípravy dle § 40 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, která je nezbytná pro získání řidičského oprávnění, si v případě jednoznačných skutkových okolností musí být vědoma, že svým jednáním porušuje relevantní ustanovení zákona o silničním provozu. Za specifických jednoznačných skutkových okolností je tedy možné konstatovat zavinění ve formě úmyslu nepřímého.

[17] Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl soud v posuzované věci k závěru, že obdobná situace jako v rozsudku č. j. 8 As 311/2018 - 48 nastala i nyní. Vycházel především z fotodokumentace spáchání přestupku, videozáznamu a výpovědi zasahujících policistů, přičemž nepřehlédl, že stěžovatel je dle evidenční karty založené ve správním spise držitelem řidičského oprávnění ve vztahu ke skupinám vozidel AM, A1, A2, A, B1, B, C1 a C a má v řidičském průkazu záznam profesní způsobilosti řidiče. Osoba disponující řidičským oprávněním, která nadto byla uznána profesně způsobilou, si musí být vědoma toho, že chodník nesmějí užívat jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci (s výjimkami, jež na případ stěžovatele nedopadají). Z fotodokumentace pak jasně vyplývá, že sporná plocha je chodníkem. Místo se nachází na ulici se souvislou zástavbou. Před řadou domů, v jejichž přízemí jsou umístěny jednotlivé obchody se skleněnými výlohami, se nachází chodník sestávající ze zámkové betonové dlažby, který je od (asfaltové) silnice zřetelně oddělen širokým žulovým obrubníkem. Je přitom vhodné zdůraznit, že v místě, kde stálo vozidlo stěžovatele, tento obrubník není snížen, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Na ulici se sice taková místa nachází, avšak pouze před jednotlivými vjezdy do domů, resp. dvorů. Vozidlo stěžovatele však stálo před prodejnou NEALKO – NÁPOJE, kde obrubník snížen není. Situace je přehledná a zcela jednoznačná. Ve středu ulice se nachází asfaltová silnice, po jejíchž stranách jsou stavebně technicky oddělené chodníky. O povaze plochy, na níž stálo vozidlo stěžovatele, proto není pochyb. Jedná se o takřka totožnou situaci jako v případě rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31. V nynějším případě lze stejně jako v uvedeném rozsudku konstatovat, že *„zvýšený obrubník předmětné plochy, přímá návaznost plochy na skleněné výlohy ve spodních patrech přilehlých domů, (...) jsou pro průměrně vnímavého jedince indicie, že se nachází na chodníku.“* Za daných okolností tedy stěžovatel musel vědět, že částí svého vozidla parkuje na chodníku, čímž porušuje § 4 písm. b) v návaznosti na § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, přičemž musel být srozuměn s následkem porušení uvedených ustanovení. Tomuto závěru pak odpovídá i tvrzení stěžovatele, že na daném místě čekal na kamaráda. To mohla být zajisté pravda. Nic to ovšem nemění na tom, že když si stěžovatel vybral sporné místo k tomuto čekání, musel být srozuměn s následky svého rozhodnutí. O tom ostatně svědčí i chování stěžovatele, který na místě zaparkoval přímo před vozidlem, u něhož zasahovali policisté.

[18] Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud proto dospěl k závěru, že shromážděné důkazy prokazují spáchání sporného přestupku ve formě úmyslu nepřímého. V tomto ohledu je proto nutné korigovat jak odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, tak rozhodnutí správních orgánů. Dle provedených důkazů stěžovatel nespáchal přestupek z nedbalosti, jak uvedl krajský soud, ani v úmyslu přímém, jak bylo uvedeno v rozhodnutích správních orgánů. Správní orgány, zejména městský úřad, tedy učinily chybný závěr o formě zavinění. Je však nutné ve shodě s krajským soudem konstatovat, že toto pochybení nemá vliv na správnost rozhodnutí. K pochybení došlo toliko v rozlišení, zda se jednalo o úmysl přímý či nepřímý. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, podstatné

pokračování

je rozlišení toliko mezi nedbalostí a úmyslem. Zároveň je nutno doplnit, že stěžovateli byla za spáchání přestupku uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozmezí, podle kterého lze za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Je tedy zřejmé, že forma zavinění nebyla stěžovateli nijak kladena k tíži (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 8 As 311/2018 - 48). Přestože tedy tato kasační námitka byla do určité míry důvodná, neshledal zdejší soud důvod ke zrušení napadeného rozsudku či rozhodnutí správních orgánů.

[19] Další kasační námitky stěžovatele směřovaly především proti závěru, že sporná plocha byla chodníkem. Na tyto námitky odpověděl Nejvyšší správní soud výše. S ohledem na stavebně technické provedení sporného místa je jednoznačně seznatelné, že sporná plocha je chodníkem. Tím se daná situace liší od té, kterou se zdejší soud zabýval ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58. V případě uvedeného rozsudku totiž byla situace právě ze stavebně technického hlediska značně nepřehledná, a nebylo na první pohled zřejmé, zda je sporná plocha chodníkem, či nikoli. V tam uvedené věci byl snížen terénní rozdíl mezi průjezdním úsekem silnice a úrovní domnělého chodníku tak, že obrubník byl zarovnán s povrchem vozovky, aby byl usnadněn vjezd vozidel. Navíc proběhlo dokazování, ze kterého vyplynulo, že dle katastru nemovitostí byla sporná komunikace využívána jako společný dvůr, nikoliv jako chodník. V nyní posuzovaném případě k ničemu takovému nedošlo. Jak bylo naopak uvedeno výše, naprosto příléhavé jsou závěry rozsudku č. j. 1 As 237/2015 - 31. Z rozsudku č. j. 2 As 48/2008 - 58 je proto nutné zohlednit především konstatování, že závěry správního orgánu o tom, zda je sporná plocha chodníkem, musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé. V nyní posuzovaném případě pak pro takový závěr postačí pouhé zhlednutí situace na místě, respektive na fotografiích a videozáznamu dokumentujících spáchání přestupku. Povahu sporné plochy nebylo nutné ve správním řízení více dokazovat, a to i s ohledem na to, že nebyla nijak zpochybněna. Nebylo proto nezbytné opatřovat samostatné správní rozhodnutí vypovídající o povaze sporného chodníku. Tento závěr krajského soudu je naprosto správný, a to včetně jím uvedeného důvodu, že chodník může být součástí komunikace, ke které přiléhá a případné rozhodnutí by tudíž nemuselo nic objasnit.

[20] Skutečnost že obdobným způsobem jako vozidlo stěžovatele stálo vozidlo policie, a to bez využití výstražného světelného znamení, na výše uvedených závěrech nic nemění. Podle § 27 odst. 6 zákona o silničním provozu *[z]ákaz zastavení a stání podle odstavce 1 neplatí pro řidiče vozidel bezpečnostních sborů, ozbrojených sil a vojenského zpravodajství při plnění služebních povinností, řidiče vozidla obecní policie při výkonu její působnosti a řidiče vozidel jednotek požární ochrany, zdravotnické záchranné služby a Horské služby při řešení mimořádných událostí. Řidič tohoto vozidla je při zastavení a stání povinen učinit opatření nezbytná k tomu, aby neohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo aby takové ohrožení co nejvíce zmírnil.* Z fotodokumentace a videozáznamu vyplývá, že policejní vozidlo stálo v přehledném místě. Za účelem zmírnění nebezpečí ohrožení bezpečnosti či omezení plynulosti provozu postačovalo v takto přehledném úseku již to, že policejní vozidlo je vybaveno reflexním polepem, přičemž bylo z dálky viditelné. Užití majáku nebylo za dané situace nezbytně nutné. Zdejší soud nepřehlédl, že sporný přestupek spočíval v porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, nikoliv § 27 odst. 1 téhož zákona. Pokud však zákon o silničním provozu předpokládá pro zasahující policisty

výjimky ze zákazu zastavení v případech vyjmenovaných v § 27, mezi které se řadí mnohem nebezpečnější situace, jako např. zastavení v nepřehledné zatáčce či na silničním přejezdu, tím spíše je nutné zohlednit princip *a maiori ad minus* a konstatovat, že také stání na chodníku je policistům při plnění služebních povinností umožněno. Podstatné přitom je právě to, zda ke stání dochází při plnění služebních povinností. Tak tomu v posuzovaném případě jednoznačně bylo, neboť zasahující policisté projednávali totožný dopravní přestupek s řidičem červeného vozidla Škoda Favorit, o čemž svědčí videozáznam. K relevantnosti neužití výstražného světelného značení je rovněž vhodné přiměřeně odkázat na rozsudky zdejšího soudu ze dne ze dne 28. 2. 2013, č. j. 9 As 39/2012 - 29, a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 3 As 124/2018 - 61, ze kterých vyplývá, že ani za situace, kdy může dojít k významnějšímu ohrožení bezpečnosti či plynulosti provozu, není vždy nutné bezpodmínečně trvat na použití světelného výstražného znamení.

[21] Poslední okruh námitek stěžovatele se týká naplnění materiální stránky přestupku. K této otázce se velmi podrobně vyjádřil krajský soud popisem okolností spáchání přestupku. Poukázal především na celkovou nevhodnost místa, na němž stěžovatel zastavil: stěžovatel stál zčásti nejen na chodníku, ale i v oblasti platnosti dopravní značky B 29 (zákaz stání) a v blízkosti zastávky autobusu, což zvyšovalo nebezpečnost jeho jednání. Krajský soud tímto důkladným popisem místa zastavení stěžovatele jasně vysvětlil, proč jednání stěžovatele skutečně naplnilo materiální stránku přestupku. Postupoval přitom zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž je třeba při zkoumání naplnění materiální stránky jednání posoudit právě konkrétní okolnosti případu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2016, č. j. 7 As 64/2016 - 43, nebo ze dne 23. 7. 2019, 2 As 23/2018 - 29). Skutečnost, že stěžovatel nebyl shledán vinným z porušení dopravní značky B 29, není překážkou pro to, aby tato okolnost byla při posouzení naplnění materiální stránky přestupku zohledněna. Absence potrestání za porušení uvedené dopravní značky totiž nic nemění na skutkových okolnostech daného přestupkového jednání, tj. že stěžovatel zastavil vozidlo na zcela nevhodném místě, čímž ohrozil jednak výkon práva chodců pohybovat se po chodníku a současně zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Zdejší soud se s touto argumentací plně ztotožňuje. K tvrzení stěžovatele, že vozidlo stálo na chodníku jen částečně a chodce fakticky neomezovalo, zdejší soud opět odkazuje na závěry rozsudku č. j. 1 As 237/2015 - 31, ve kterém uvedl: *„Stejně tak bezpředmětný je i poukaz, že vozidlo ve skutečnosti nikomu v chůzi po chodníku nebránilo. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“* Citované platí i v nyní posuzovaném případě. Skutečnost, že stěžovatel ponechal na chodníku místo, které považoval za dostatečné, ještě neznamená, že nemohla nastat situace, která by ohrožovala výkon práva chodců pohybovat se po chodníku. To, že taková situace fakticky nenastala,

pokračování

na věci nic nemění. Ani tuto námitku proto zdejší soud neshledal důvodnou. K otázce naplnění materiálního znaku v případě dopravních přestupků je pak vhodné odkázat rovněž na rozsudky zdejšího soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45.

[22] Závěrem považuje zdejší soud za vhodné uvést, že krajský soud nijak nepochybil, když se vyjadřoval k obstrukčnímu postupu zástupce stěžovatele, který spočíval v naprosté argumentační pasivitě v řízení před správními orgány. Tyto okolnosti zjevně nebyly důvodem pro zamítnutí žaloby, a je zřejmé, že krajský soud je zdůraznil toliko za účelem ozřejmění obstrukční strategie stěžovatele. Takový postup pak odpovídá výše citovanému rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 As 36/2019 - 33.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu